

ТРИВАЛЕ СТРАТЕГІЧНЕ ОЧІКУВАННЯ

Оскільки уряд Юлії Тимошенко не спромігся вирішити проблеми українського кіно та проігнорував Рекомендації парламентських слухань «Національне кіно: стан, проблеми та шляхи їх вирішення» (див. №5, 2005), друкуючи лист Голови Верховної Ради, ми сподіваємося, що до виходу наступного номера буде відповідь прем'єр-міністра Юрія Єханурова на запит Верховної Ради, і буде не лише на словах, а й у реальних справах. І визначиться нарешті структурна приналежність кіногалузі, а також давно назріле кадрове питання, принаймні буде призначено заступника міністра культури з питань кіно.

25 вересня 2005 р.
вих. № 01-4/993

Прем'єр-міністру України
ЄХАНУРОВУ Ю. І.

Шановний Юрію Івановичу!

Верховна Рада України 23 лютого 2005 року провела парламентські слухання на тему: «Національна кінематографія: стан, проблеми та шляхи їх вирішення», на яких зазначалося, що державна політика щодо цієї важливої складової української культури є неефективною, а прийняті закони та інші нормативно-правові акти, які стосуються цієї галузі, не виконуються.

Зокрема, в постановах Верховної Ради України про Рекомендації парламентських слухань (№ 2497 - IV від 18 березня 2005 року та № 2680 - IV від 21 червня 2005 року) наголошувалося на необхідності створення у структурі центральних органів виконавчої влади окремого органу державного управління у сфері кінематографії, який був би підпорядкований безпосередньо Кабінетові Міністрів України.

Зважаючи на стратегічне значення розвитку кінематографії для української культури та нагальну необхідність вирішення ряду проблем у цій сфері, прошу невідкладно розглянути питання створення центрального органу виконавчої влади в галузі кінематографії.

З повагою
В. ЛИТВИН

«ВЕСЛУВАТИ БУЛО ВАЖКУВАТО...»

Шановна Ларисо Іванівно!

Ось і скінчилося наше тривале підневільне плавання на дивній галері під назвою «Комітет з Національної премії України імені Тараса Шевченка». Веслувати було важкувато, особливо коли штормило, але ми не піддавалися ані примхам погоди, ані втомі. Перед нами розгорталася манливі краєвиди української культури, ми запрошували на свою палубу гідних людей і ні разу не дали взяти себе на абордаж ніяким піратам. Можемо цим гордитися, як і тим, що започатковано й поповнюється «Бібліотека Шевченківського комітету», діє «Шевченківський фонд — XXI століття», лауреати Шевченківської премії давали чудові концерти в Палаці «Україна».

Отже, дещо зроблено. Побажаємо нашим наступникам продовжити наші справи й додати свої.

Дякую Вам, дорога Ларисо Іванівно, за Ваш самовідданий внесок у нашу спільну роботу. Ваші принциповість, вимогливість і доброзичливість були для всіх нас і підтримкою, і прикладом. Працюймо далі — поле української культури безмежне і роботи більше, ніж робітників. Тож не опускаймо руки!

Ваш Іван Дзюба*

Коментар

Я щиро вдячна Івану Михайловичу Дзюбі за довіру і за пропозицію бути членом Комітету Національної премії ім. Тараса Шевченка. Вдячна за можливість співпраці з ним особисто і з усіма членами Комітету. Це не лише моя думка: такого мудрого і виваженого голови Комітету годі уявити. Обсяг роботи був справді великий, доводилося перечитувати масу літератури, їздити у відрядження на вистави обласних театрів, відвідувати виставки та концерти, одне слово, бути в курсі мистецьких подій країни. Члени Комітету, серед яких дуже шановані в Україні люди — письменники Павло Загребельний, Іван Драч, Володимир Базилевський, літературознавець Микола Жулинський, філософ Мирослав Попович, актор Богдан Ступка, композитор Євген Станкович, диригенти Іван Гамкало, Віктор Гуцал, режисер Михайло Резникович, кінорежисер Олег Бійма, художник Андрій Чебикін, мистецтвознавці Олександр Федорук, Неллі Корнієнко, Ольга Петрова, культуролог Тарас Возняк, — всі ми з великою повагою ставилися до думки Івана Михайловича, цінували його коректність та інтелігентність. До цього лише додаю, що висунуті мною кандидатури на премію — автори фільмів «Я камінь з Божої праці» (2002) та «Війна. Український рахунок» (2004) були удостоєні премії. Обидва фільми не тільки стали помітним внеском в українське кіно, а й прислужилися осмисленню драматичної української історії XX століття.

Лариса Брюховецька

* 2005 року Іван Дзюба залишив посаду Голови Комітету з Національної премії України ім. Т.Шевченка.